

ning vilde det ikke føre til noget praktiff Resultat eller give noget Udbytte, om vi idag fordybede os i de Principer, hvorpaa det ved Gjennemførelsen af denne Sag kommer an, og som vi have drøftet saa gjentagne og gjentagne Gange her i Salen og tildels paa en meget udtømmende Maade. Jeg tror virkelig, at vi have haft første Behandlinger nok i denne Sag, og at det, som man nu kunde ønske, er at faae Loven snarest muligt forberedt saaledes, at vi til en Forandring ogsaa kunde faae, hvad vi i denne Sag aldrig før have haft, nemlig en 2den Behandling og det snarest muligt, thi jeg er rigtigt nok ikke af den Kunstseelse, som den ærede foregaaende Taler bekjendte sig til, at dette var en helt forhastet Sag. Dette forekommer mig at være en noget dristig Paastand, naar man erindrer, at der er Tale om nu efter 22 Mars Forløb at stride til et Forsøg paa at udføre en klar og uomtvistelig Forandring i Grundloven. Jeg havde derfor slet ikke havt i Sindet at ville have havt Ordet idag, men er bleven foranlediget dertil dels ved nogle Bemærkninger af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der bleve gjentagne af den sidste ærede Taler, og dels ved nogle Bemærkninger af denne, Bemærkninger, der besynderligt nok havde en ganske speciel Adresse til mig. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds saavel som den sidste ærede Taler beklagede, at Ministeren ikke havde forelagt Lovforslaget med de Forandringer, som Udvalgets Flertal ifjor havde indstillet, men derimod paa et ganske enkelt Punkt nær havde forelagt Lovforslaget i ganske den samme Skikkelse, hvori det ifjor indkom hertil fra Landstinget. Den høitærede Minister har allerede i saa Henseende værget sit Standpunkt, men da den ærede sidste Taler har gjentaget denne Bebreidelse, kan jeg ikke afholde mig fra at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig, at den høitagtede Ministers Standpunkt i denne Sag er fuldkommen korrekt og ogsaa, som jeg tror, fuldkommen stemmende med, hvad der tidligere har været Sædvane i Rigsdagen. Det forekommer mig, at naar en Sag kun har været til Betænkning af et Udvalg, men dette Udvalgs Indstillinger ikke have været

Gjenstand for nogen Afstemning her i Salen, saa vilde det i Reglen være mindre korrekt og noget uveligt af Ministeren uden videre at optage disse Indstillinger i det Lovforslag, som han den næste Gang forelægger for Thinget, og dobbelt uveligt synes jeg, det vilde være i et Tilfælde som dette, hvor jo det Flertal i Udvalget, som der tales om, kun bestod af 5 Medlemmer, medens Mindretallet bestod af 4. Det var altsaa et meget svagt Flertal, saa svagt, at der jo ikke havde nogen Garant for, at dette Flertals Indstillinger ogsaa her i Thinget vilde vise sig at have Flertallet for sig. Den ærede Minister vilde jo ved uden videre at optage dette Flertals Indstillinger i Udfaslet kunne risikere, at Thinget forfaste dem og istedet derfor indsatte hans oprindelige Forslag. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) fremsatte dernæst endel Bemærkninger med Hensyn til den Del af Sagen, som han stadig synes at betragte som den eneste, der har nogen Betydning, og som Kjernen i hele dette Forhold, nemlig Spørgsmaalet om Sikringen af Bondernes Stilling paa Majoratsgodserne. Det ærede Medlem udtalte idag, endogsaa paa en skarpe Maade, end jeg før har hørt ham udtale det, at hele denne Grundlovsparagraf havde egentlig ikke Andet at sige, end at den vilde fremme Fæstes Dvergang til Selveindom, men det forekommer mig dog at være en af de dristigste Paastande, jeg nogenstunde har hørt, at en Lovbestemmelse, som lyder paa, at Lehn, Stamhus og Fideikommissgodser ikke mere maa oprettes, og at det ved Lov nærmere skal ordnes, hvorledes de nu bestaaende kunne overgaa til fri Eiendom, skulde være skreven udelukkende for at fremme Fæstes Dvergang til Selveindom. Det ærede Medlem mente endogsaa, at det havde været Paragrafens Hensigt at fremme denne Dvergang, ikke alene paa Majoratsgodserne, men paa alle Godser. Han paastod, at han vidste, at de Folk, der havde faaet denne Bestemmelse ind i Grundloven, vare Bondenvenner, og at netop dette havde været deres Hovedhensigt, og han bebreidede endogsaa Ministeren, at han saaledes vilde komme frem med en Stump Fæstes Dvergang til Selveindom blot paa disse